

Bukowska Z. Co każdy Polak
dziś wiedzieć powinien?

Co każdy Polak dziś wiedzieć powinien.

INSTYTUT
BADAŃ ETNOLÓGICZNYCH PAN
BIBLIOTEKA
00-330 Warszawa, ul. Nowy Świat 7
Tel. 26-68-68

20
Wilno 19 $\frac{18}{IV}$ 23.
4500 -

18/10/18

Co każdy Polak dziś wiedzieć powinien.

INSTYTUT
BADAŃ LITERACKICH PAN
BIBLIOTEKA
00-330 Warszawa, ul. Nowy Świat 7
Tel. 26-68-53

Sprawa regulowania transportu żydów do Palestyny.

W S T Ę P.

Streszczenie.

W Październiku r. 1918, w imieniu koalicji—wojska Angielskie zajęły Syryję i Palestynę.

W dniu 2 Listopada 1917 roku, lord Balfoure wydał deklarację treści następującej:

„Rząd Angielski przychylnie jest usposobiony do zamiaru stworzenia dla żydów „siedliska narodowego“ (national home) w Palestynie, przy zagwarantowaniu praw obywatelskich, które osiągnęły inne zbiorowiska nieżydowskie w Palestynie i nienaruszeniu politycznej pozycji żydów w innych krajach“.

Partja zwana Sjonizmem politycznym, stworzona przez D-ra Hercla, jest to wszechświatowa organizacja sjonistyczna. Dążenie tej partji zostało wprowadzone na szeroką arenę polityki międzynarodowej przez Anglię.

Pierwszy kongres Sjonistów, zorganizowany przez D-ra Hercla odbył się w Bazylei w 1897 r. Tekst kongresu: Sjonizm dąży do stworzenia dla narodu żydowskiego prawnej zabezpieczonej siedziby w Palestynie.

Główny przewodca Sjonistyczny w 1917 r. jest Sokołow. D-r Weizman, wynalazca w dziedzinie materiałów wybuchowych dla wojskowości angielskiej, wraz z Sokołowym uzyskali sympatje Anglii.

Deklaracja Balfoura miała to ogromne znaczenie, że przyciągnęła kapitały żydów amerykańskich, pomiędzy którymi rozszerzył się Sjonizm. Stanowisko Francji: Komunikat do prasy ministra Pi-

chona: Potwierdzenie zgody z Anglią na siedlisko żydów w Palestynie. Stanowisko Ameryki: 14-go Stycznia, 1919 r. prezydent Wilson wyraził Weizmanowi swoje poparcie Palestynie Żydowskiej Niepodległej i — nieskrępowanej w jej rozwoju („Hell and unkampered“). Stanowisko Niemiec: Niemcy uznały za wygodne dla swego handlu rozwój kolonji żydowskich w Palestynie. Stanowisko Turcji: Rząd Turecki wrogo zachowywał się do kolonizacji żydowskiej i przyznał imigrantom „czerwone paszporty“, (nie gwarantowane albo mało gwarantowane).

Stan kolonizacji w ciągu 30 lat ubiegłych:

43 większe i mniejsze kolonje, z około 12.000 ludzi i uprawną rolą.
Ogólna wartość posiadłości: 70 milionów franków.

Wzrost ogółu żydowskiej ludności:

Od 35 tysięcy do 90 — 100 tysięcy (z niejaką redukcją w czasie wojny).

Znaczna część mieszkańców żyje z „Chaluki“ funduszu filantropijnego, składanego przez współwyznawców z innych krajów.

Kwitnący stan oazy Hebrajskiej i rozmiar Palestyny.

Palestyna zawiera 27 tysięcy kilometrów kwadratowych. Ludność ogółem wynosi 700 tysięcy. Palestyna w granicach historycznych zawiera 35 tysięcy kilm. kwadrat. Żydzi stanowią $\frac{1}{8}$ część ludności; zajmują 10% ziemi uprawnej (rok 1919, A. Frenkiel). Problemat Sryjsko-Palestyński. Przegląd Dyplomatyczny; Październik, Listopad, Grudzień).

Całość ziemi w rękach żydów: (stanowiła wtedy*) 400 tysięcy hektarów.

Pojemność Palestyny jako miejsca imigracji dla żydów. Dane Ballod'a, Oettingera i innych. Podają jako liczbę możliwą mieszkańców Palestyny od 5 — 6 milionów. Możliwem jest siedmiokrotnie powiększyć liczbę żydów w Palestynie. Liczbę tę uwzględnia komitet wykonawczy światowej organizacji Sjonistycznej, który, według słów sekretarza p. Hermana, zamierza w czasie najbliższym osiedlić w Palestynie milion emigrantów.

Dwa kierunki imigracyjne.

Minimalizm — dopuszczający 30-cie tysięcy rocznie (6000 rodzin, według D-ra Ruppina).

Maksymalizm, według Dawis Frietsch'a, dopuszczający 100 tysięcy osób na rok, przy urządzeniu ogrodów i plantacji.

Bez oparcia politycznego o wielkie mocarstwa plany sjonistyczne nie są wykonalne.

(Polska a Traktat Wersalski z Ententą, i omówienie dalsze gwarantowania praw mniejszości narodowej w Polsce).

Mandat Palestyński ma być przyznany Anglii. Wrogie stosunki arabsko-żydowskie tylko Anglia może ułagodzić.

Anglia utwierdza swoje wpływy na Morzu Śródziemnym: opanowuje Syrię, Palestynę i tworzy pomost Afrykańsko-Azjatycko-Europejski. Jest prócz tego w posiadaniu Egiptu i Suez.

Polska, w porównaniu z Ententą, na zasadzie **wrogiego stanowiska** obywateli żydów w Polsce — do Polaków — ma **pierwsza** prawo (które powinna Ententa jej przyznać) do eksportowania żydów do Palestyny.

CZĘŚĆ I.

Naród Polski a Mniejszość Narodowa.

Narzuconą nam Traktatem w Wersalu, od dnia 28 czerwca 1919 r., przez Ententę „obronę praw mniejszości w Polsce“ z niechęcią przyjętą przez pewien przewidujący odłam tejże mniejszości, możemy zastosować w myśl jej znaczenia, po dokładnem jej rozpatrzeniu, do usunięcia z kraju — względnie bannicji, szkodliwych ustrojowi społecznemu polskiemu elementów, przeciw niemu na razie tajnie, a teraz — jawnie agitujących. Istoty, którym źle w danym kraju — do tego stopnia — że muszą się uciekać, narzucając się tem samem Polsce jednocześnie, pod opiekę innych mocarstw, nie więcej nie pozostaje, jak całkowicie się do tych mocarstw przyłączyć, inaczej mówiąc, przyjąć protektorat Anglii, i ojczyznę Palestyńską, na pierwszym planie, jako widoki przyszłości, postawić; tymczasem, rzecz się dzieje zgoła odwrotnie. Ponieważ tedy roszeją oni pretensje do Polski, jako do „Nowej Palestyny“, rozpatrzmy sobie jakie były

tego narodu u nas prawa, za czasów Rzeczypospolitej Przedzoborowej.

W XIII wieku otrzymują prawo handlu po miastach (Kraków i inne). — Ale, wobec nadużyć, których się dopuszczają, prawo to zostaje cofnięte, albo ograniczone. Statystyki wykazują, że nigdzie niezem innym jak handlem (rolnictwo wykluczone) i lichwą nie chcieli się zajmować. Warunki anty-sanitarne, w jakich pozostawali, zmusiły zarząd miasta Krakowa w 1375 roku do wyodrębnienia ich do oddzielnego miasta — Kazimierza pod Krakowem, co czynili i włosi w Wenecji np. osadzając ich w „ghetto“. To „nieuniknione zło“ było u nas zawsze tylko tolerowane, a reagował przeciw nim tylko jeden stan, więcej oświecony — mianowicie — kler.

Królowie Polscy, którzy widzieli w nich swoich bankierów i szlachta, która się nimi wyręczała przy pobieraniu podatków i ciągnięciu zysków z ziemi i trzody, tolerowali żydów.

Jedynie włościanie (po za klerem) nienawidzili żydów, widząc w nich swoich ciemiężców, wykorzystujących ich brak kultury.

Krwawe wojny na Ukrainie i bunty kozackie były wywołane przez żydów, i dokonywane przez nich bezprawia nad ludem,—za przyzwoleniem—lub wobec bierności szlachty.

W Polsce porzoborowej nabyli oni stopniowo prawa wszędzie, wysiedlani z mocarstw zaborezych. Rozmnażając się szybko i deprawując naszą młodzież, stopniowo pochłaniają Polskę.

Ententa, narzucając nam nietykalność ich osób, zastrzegła, jak to zrobiła w traktatach z innymi narodami (Grecja, Rumunja, Czechosłowacja, Serbja i t. d.) że zastrzeżenie nietykalności jest ważne o ile etyka tego narodu nie sprzeciwia się „porządkowi publicznemu i obyczajności“.

Etyka żydów a obyczajność.

Żydzi, zamieszkujący nasz kraj, są wyznawcami Talmudu. Wyznają zatem, że my Polacy, chrześcijanie, jesteśmy niższymi istotami od nich. Za tem my, dziedzice prawni tego kraju, jesteśmy wszędzie przez nich traktowani z pogardą i nielojalnie. To ma miejsce w armji naszej, w administracji, w urzędach, w handlu, w uczelniach. Oto są niektóre orzeczenia Talmudu, wyświetlające ich etykę:

Traktat Babakama. Talmud, Prawo Mojżesza: Rozdział VIII Wstęp. Lew. 24.19—20. „Kto przyczynił kalectwo bliźniemu swemu ma się z nim uczynić to samo: złamanie za złamanie, oko za oko, ząb za ząb“.

Rozdział VIII 9.19. Tłómaczenie praw Mojżesza. „Kto ukradł kieskę bliźniemu swemu w sobotę ma być odpowiedzialny, jeśli zaś ją wywlokł, nie wyniósł, nie będzie ponosił odpowiedzialności“.

Traktat Sanhedrin. Rozdział VIII (a) (9.11). Reb Juda mówi: powiedziano jest: „kochaj bliźniego (Prawo Mojżesza (Lew. 19.18)“ a ja mówię, że to znaczy: wybierz dla niego najlepszą śmierć (dla osądzonego na śmierć—ścięcie głowy).

Sanhedrin XI. I. „Kto ukradł duszę izraelską (względnie nawrócił) winien jest śmierci, jeśli wprowadzi ją do swojej dziedziny (umysłowej); winien jest śmierci jeszcze: fałszywy prorok, i ma być skazany na uduszenie rytualne“.

Traktat Kerbit 20 „Zniesieni będą kalający sobotę“.

Modlitwa codzienna obowiązująca żyda jest: „Dziękuję Ci Boże żeś mnie nie stworzył ani psem, ani kobietą, ani niewiernym“.

Obowiązujące jest przekleństwo, wystosowane do Chrystusa, przy przechodzeniu koło kościoła i życzenie, aby się zapadł pod ziemię i runął.

Ostatnia zaś cytata odnosi się jednak do powrotu do ziemi ojezystej, bo brzmi: Talmud. Rozdz. II (4, 3): „Człowiek niech mieszka w Ziemi Izraelskiej, choćby to było miasto pełne bałwochwalców, ale nie poza obrębem Palestyny, choćby to było miasto zapelnione żydami“.

CZĘŚĆ II.

Na czem polega siła żydów i czy tylko pieniądz jest jej podstawą.

Stare francuskie przysłowie mówi: „cherchez la femme“=szukaj w tem wszystkim kobiety.

Przyjrźmy się—w przebiegu historycznym—kobiecie żydowskiej.

Jest to bohaterka i fanatyczka, ale i kurtyzana. Judyt, Abizai, Estera u nas, dla celów politycznych frymarczą swoim ciałem, uważają to za cnotę. Talmud, który w kobiecie duszy nie uznaje, oczywiście nie wielką wartość przywiązuje do czystości ciała kobiety.

Ideał chrześcijański, Niepokalana Dziewica, czczona przez wszystkie narody Europy, jakże jest daleką od ideału kobiety żydowskiej.

I tu właśnie jest punkt, na którym szkodę obyczajności porządkowi publicznemu żydom udowodnić można.

Tak zasadniczo różniąca się etyka od pojęć europejskich w naszym kraju—gdzie Patronką i królową Polski lud nasz sobie uznał Najświętszą Pannę—nie oprócz rozwiązłości obyczajów i zepsucia przynieść nie może.

Kobieta żydowska ma wszystkie wdzięki i zalety—oprócz wstydlivości i uczciwości.

Umie jednak dawać pozory jednego i drugiego, będąc uświadomiona od dziecka przez rodziców i szkołę, że inaczej—akcja jej quasi-patrjotyczna, nie miałaby powodzenia.

I otóż należy przyznać że—zarówno jak wielkiem złem jest dopuszczenie żydów do Armji Polskiej, tak samo—praca kobiety żydowskiej w administracjach w Polsce, cywilnych i wojskowych, jest zdradliwą i wyraźnie na niekorzyść Państwa Polskiego prowadzoną. Te więc dwa czynniki, przeciw Polsce obrócone, kobieta i pieniądz, a jak na teraz—obniżenie waluty polskiej przez giełdę dowodzą w sposób niezbity, że obyczajność i porządek publiczny, co mówię, bezpieczeństwo kraju—są przez wrogą politykę żydów u nas—zakłócone i zagrożone.

Obecność w naszym kraju równouprawnionych, a nie uznających nas za równych sobie—przedstawicieli rasy semickiej, jest, jak to obecnie się wyklarowało, absurdem, nonsensem i dobrowolnem zabijaniem samych siebie dla hasła socjalistycznego: wszyscy ludzie równi i mają równe prawa. Oni nas za równych nie uznają, ich but nas depta, a my ten but całujemy. Chyba nie było w czasach przed-rozbiorowych większego upodlenia jak to, do którego dożyliśmy przez naszą don-kiszoterję, i przez nasze hasło święte: „za naszą wolność i waszą“,—do ciemnięycieli świata chrześcijańskiego zastosowanego. (Rosja dowodem: procesje antyreligijne, pomnik Judaszowi i t. d. pod rządami Trockiego i kompanji).

CZĘŚĆ III.

Co to jest „hazaka“?

Hazaka jest nałożoną przez żydów na całą Polskę. Talmud przyznaje każdemu żydowi, który raz miał interes handlowy

z chrześcijaninem, hazakę na tego człowieka. To znaczy, że człowiek ten, jego ziemia, dobytek i rodzina staje się odtąd własnością tego żyda; i do tej własności już inny żyd nie ma prawa.

Jednak talmud omawia że: „do czasu, nim inne prawo nie nastanie“, należy się temu człowiekowi formalnie opłacać, wobec przemoey prawa danego Kraju, ale mieć swoje prawo, pokatne i pokryjomu. Hazaka specjalnie nałożoną jest na Polskę ze względów: na przywileje, które w różnym czasie tu uzyskali; na mnogość, do której, wysiedleni z Rosji i z Państw ościennych, napływając, tu wzrosli.

Skąd i ile razy byli wyrzuceni następujące daty pokażą: w Średnich Wiekach, kolejno z Kolonji, w 1426 r.; ze Spiry, w 1435 r.; z Moguncji, w 1438 r.; z Augsburga, w 1439 r.; z Bawarji, w 1450 r.; z Erfurtu, w 1458 r.; z Würzburga, w 1489 r.; z Magdeburga, w 1492 r.; z Karyntji, w 1496 r.; z Hiszpanji, w 1492 r.; z Portugalji, w 1498 r.; pogromieni w Pradze w 1408 r. masowo udają się do Polski, jak do ziemi obiecanej. Tu jednak, wobec lichwy przez nich uprawianej, i monopolizacji handlu w r. 1420, Synod Duchowny zwrócił się do króla z prośbą o ich poskromienie. W 1495 r. następuje usunięcie i wyodrębnienie żydów krakowskich na Kazimierz, i zabronienie kobietom żydowskim handlu innemi przedmiotami, niż własne ich ręczne roboty. Zostało im pozwolone pożyczanie pieniędzy na ograniczony %.

Wkrótce potem nastąpiło odkupienie placów i domów żydowskich w Krakowie, dla pomieszczenia Akademji Jagiellońskiej przy ulicy zwanej Żydowska.

Ale po zawładnięciu Austryjackiem Krakowem, żydzi zostali zrównani w prawach i powrócili do Krakowa, gdzie ujęli handel w swoje ręce.

Ten pojedynczy przykład z dziejów Krakowa wykazuje, jak rozumieli hazakę, nałożoną na Kraków, jak umieli czekać i jak celu swego dopięli.

CZĘŚĆ IV.

Akcja Żydów podczas formowania się Wojska Polskiego.

Krótki szkic do historii pierwszego polskiego korpusu, wydany przez Jenerała Dowbór-Muśnickiego w Warszawie w 1919 r., podaje

nam o tem następujące szczegóły: Str. 11-sta.: (Zjazd wojskowych Polaków w Piotrogradzie): „Podczas zjazdu, zapoczątkowała rozłam grupa ludzi, nawet nie mających prawa do tytułu wojskowych, i, rozumie się, wśród nich było kilku polaków semickiego szczepu“. Str. 29-ta.: „Rozbrojeniem żołnierzy polskich Dowbora zajęli się panowie polscy z lewicy—Baryła i Luft. Ten ostatni, żydek z Warszawy, pełniący wysoki urząd w Komitecie Bolszewickim w Mińsku“. Str. 30—37: „Agitatorowie bolszewicko-żydowscy nakazali wstrzymać pociągi z wojskiem polskim, mającem być koncentrowanem w Mińsku. Żołnierze uprzedzeni, wychodzili z pociągów i szli pieszo“.—Str. 42: „Oddziały, pod dowództwem Shuckiego żyda Kalmanowicza od strony Mińska, Słucka, Mohilewa, Żłobina, atakowały wojska polskie.“

Te wyciągi wystarczająco wyświetlają, jak żydom chodziło o odbudowanie Państwa polskiego, i jakie względem niego żywią uczucia.

Ponieważ jednak Polacy krwią swoją tę ojezyczną na nowo zdobyli, a żydzi w tem udziale nie brali, chyba odwrotny, nonsensem, absurdem i zabijaniem się jest tolerowanie ich u nas w kraju, który nie jest Egiptem.

Gdy zaś już ten nonsens, absurd i zabójstwo moralne doszły do skutku i ponosimy zgubne jego następstwa, miejmy odwagę moralną, którą mają Amerykanie—miejmy śmiałość—czuć się panami u siebie, i prawa wydawać, zabezpieczające rozwój dobrobytu, kultury i bezpieczeństwa każdego polaka, we własnym kraju, czego przy obecnej niższej waluty i przygnębieniu chrześcijan pozostających w nędzy, w zdobytym przez siebie kraju, w którym finansowo zapanowali żydzi i ich pachołki, osiągnąć nie możemy.

Polska dla Polaków, Palestyna dla żydów.

Kończę tekstem z Talmudu: Traktat Awodu Zaru. R. II [4.3]: „Człowiek niech mieszka na ziemi izraelskiej, choćby to było miasto pełne bałwochwalców, ale nie poza obreębem Palestyny, choćby to było miasto, przepełnione żydami“.

Zofja Bukowska.

Wilno, dn. 18. IV. 23.

Prawa autorskie zastrzeżone.

Nakładem autorki.

Druk Józefa Zawadzkiego w Wilnie.

INSTYTUT
BADAŃ LITERACKICH PAN
<http://rcin.org.pl> E K A
00-330 Warszawa, ul. Nowy Świat 22
Tel. 26-68-87

F

21.849